

גילה רזין שהתה באופן חופשי בלבנון ושומטה בין הכוחות

ימים בלבנון

נתן, אפוף ריח של פרחים מלבנים. הוא רוח נחת מפלישת ישראל ללבנון. שתי משרות, כבנות 15, מגישות לו, לאשתו, לאימו הזקנה ולחיילים אורחים קפה בסיפלונים ועירים. האידיליה שלמה. "אימצנו אותם", אומרים החיילים. השעה היתה כבר שעת-צהריים, והיה עלינו לחזור לשטח ישראל לפני רדת החשיכה. בדמור הסתובבנו, וחזרנו לא-חור, שני טרמפיסטים. חיילים מגולג, עולים לרכב שלנו אחרי שקיבלו חופשה

לתוך הבניין גברים צעירים ונערים ש- מיטפת כרוכה סביב עיניהם ושידיהם כבולות באזיקים. דנה גם מטפל בטקסי קבורת הגויות, המתגלות בין הריסות הבניינים. כאדם דתי הוא מקפיד שהמופתי של העיר צור ישתתף בטקסי-הקבורה ויאמר תפילה. בינם לבין עצמם קוראים הקצינים במקום למיפקדתם בשם מימשל, אך הם מבקשים מהעיתונאים לכתוב את בעלי-התפקידים שם "מתאמי-פעולות", כי "ל-

עשרות תושבים בתור בתחנת-הדלק המ- קומית, כדי למלא לעצמם ג'ריקנים עם דלק. באותו היום הרקיע מחיר הדלק, עד שצה"ל הפקיע את התחנה מידי בעליה המקומיים והחל לפקח על המחירים. מול בניין המימשל חלפו אמבולנסים של הצלב-האדום, ופילסו דרך בכבישים המשובשים, כדי להגיע לכל סימטה בעיר ולענות לקריאות-העזרה של התושבים. אל המימשל עצמו הגיעו מאות תושבים, שחיכו שעות כדי להשיג אישור-מעבר,

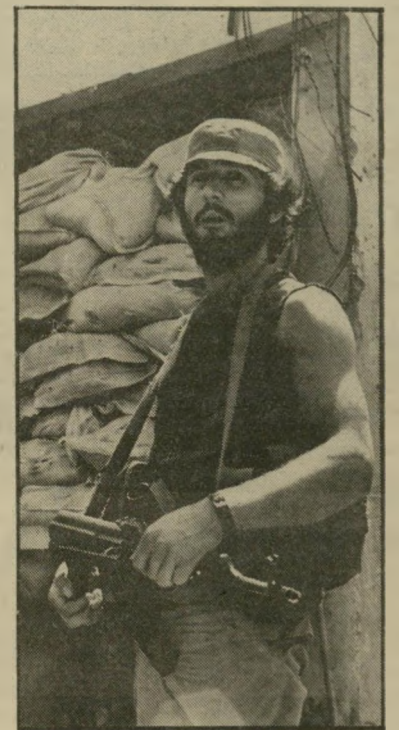
ב כשדיווחו בכלי-התיקשורת על שקט השורר בביירות, עמדו חיילים ועיתונאים על גגות הבניינים הגבוהים בעיר, והשקיפו על ההפגזה, שהתרחשה לנגד עיניהם על ביירות המערבית, שבידי הפלסטינים, ועל הכוחות הסוריים בגיזרה המרכזית בלבנון. בשעות-היום ראינו את פטריות-העשן הסמך, ובשעות-הלילה את הבעירה. הי הפגזות הפכו את ביירות המערבית ופרי-בריה, אחרי כל מטר של הפגזות, לדליקה ענקית.

הקצינים הישראליים, שנאלצו לחזור על הנירסה הרישמית, שצה"ל תוקף מפני שהסורים הפכו את הסכם הפסקת-האש, שואלים עצמם, בהמשך השיחה, איך יתכן שהסורים לא הגיבו על האש-הארטילרית הנורית לעברם מהצד הישראלי, למרות שהם יודעים את מיקום יחידות צה"ל. לדיברי הקצינים בנקודת התצפית, גם צבא בנסיה ממשיך לירות לעבר האויב — אך זה לא קורה בלבנון.

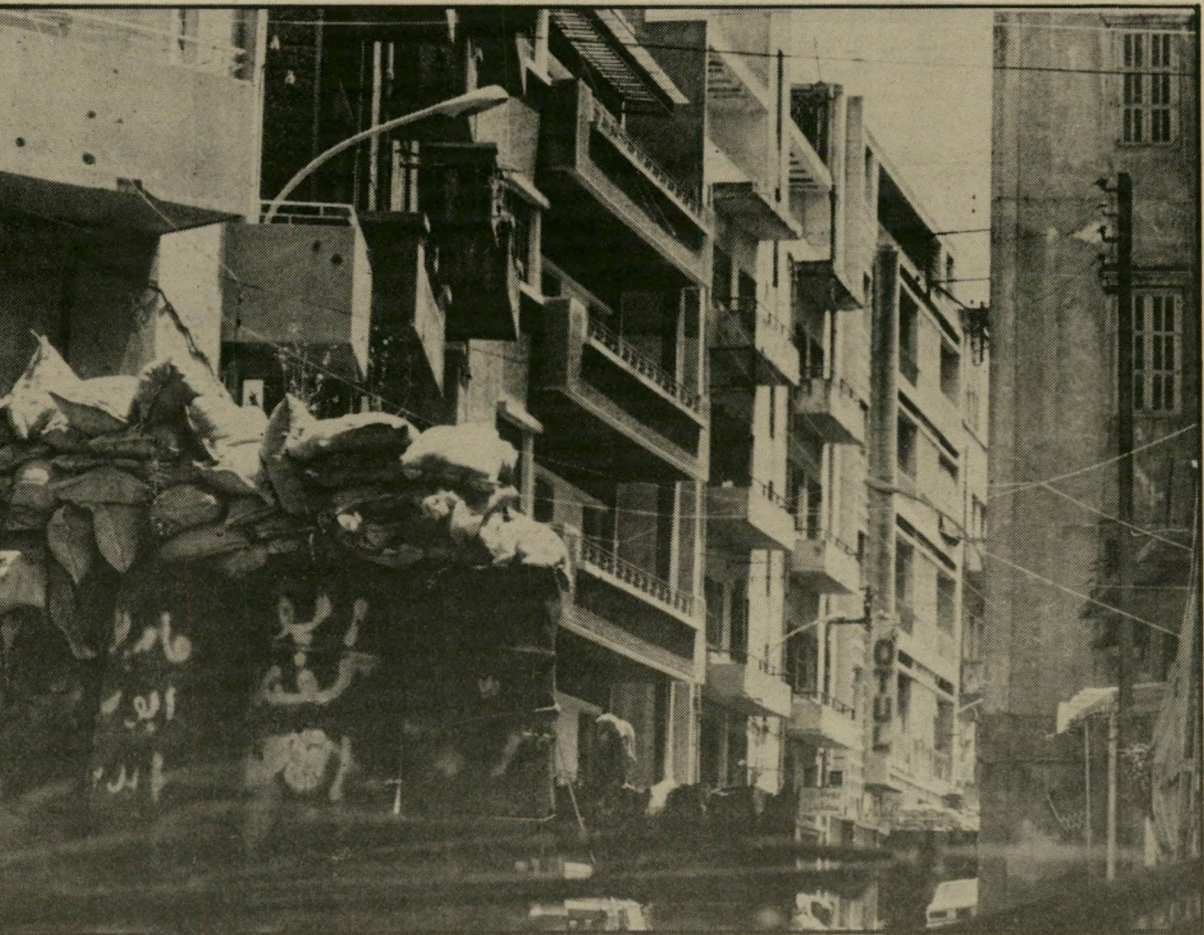
„ערבי

זה ערבי

ב יום השני יצאתי לכיוון צור, שם התגלתה לעינינו עיר הרוסה, בעלת תנאים סניטאריים איומים. אחרי שהתי- פוצץ בה צינור-המים הראשי והמים עמדו בתעלות. תושבים מקומיים עסקו אותה העת בעבודה במקושים, כדי לפנות את הריסות הבניינים, שלדיבריהם מתחתם קבורים עדיין אנשים. במרכז צור התקבצו ילדים כבני 10 סביב קבוצת חיילים מהמישטרה הצבאית, שנחו להם בצל עץ. הילדים עטו על העוגיות והסוכריות, שהחיילים הביאו מה- בית, או קיבלו בחבילות שי מהעורף. קשה לשפוט עד כמה ילדים אלה רעבים, אבל קל להבחין שהם לא התרחצו תקופה ממושכת. מעבר לכיכר המרכזית בצור, עמדו

בגבול
חייל מהכוחות הלבנוני- ניים, בעמדת-גבול ב- ביירות, ממול נמצאו הלוחמים הפלסטינים.

בקו האש
צילום עמדה של חיילי צבא לבנון בגבול בין שני חלקי ביירות, לייד אשרפיה. למקום הביא אותי שומר ראשון של כאמיל שמעון, כשהוא הסביר לי מראש שאסור לצלם את העמדה, אך מותר לראיין את מפקדה. מעבר לשקיי-החול נדאים בתים של שכונת סאבריו, שם מתבצרים פלסטינים, לדברי מפקד העמדה שביקרנו בה.

ל-24 שעות. אחד מהם רוצה להגיע לר- חובות, השני לירושלים. למרות שהיו עיי- פים, הם לא עצמו עין, כי רצו לראות את הדרך, שבה הם פרצו.

צמד המילים מימשל-צבאי, יש בציבור הישראלי משמעות "שלילית".

מפה

של תורכיה

ב רחוב הראשי של צידון עומד באוויר ריח-המוות. בין הריסות הר בתים קבורות עדיין גויות. שאין איש יכול להעריך את מיספרן, המעלות ריקי בון. התושבים מסתגרים בבתיהם. בתיהם-ספר אינם פועלים, איש כמעט אינו יוצא לעבודה, והפחד מפני מגיפה רב. רופא צבאי התלונן לפני כי קידומו של רופא בצה"ל נקבע על-פי מיספר הפצועים שהוא מטפל בהם במילחמה, ולא על-פי הצלחתו למנוע מגיפות. "לכן הי עניין מוזנח". בתוך העיר נקלענו לעולם אחר. ליד בניין המימשל הצבאי ניצבת וילה שמ- סביבה גינה ענקית. היא שייכת לד"ר רמזי שאב, בעל בית-חולים פרטי בעיר. הדוקטור, איש הימין הלבנוני, יושב בגי-

הטרמפיסטים הצעירים עייפים, אך כל מקום המזכיר להם פרק בלחיתם, גורם